

Pieter van Zeeland: 'Novemberavond' Uitgeverij Boekscout, Soest 2012 ISBN: 9789461768940 (Geestelijke gezondheidszorg/Persoonlijkheidsstoornis/Verslaving/PO/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Autobiografisch verhaal van Pieter van Zeeland vader van de geadopteerde kinderen Bart en Lieke, over de problemen die hij heeft gehad met Bart die een persoonlijkheidsstoornis heeft, verslaafd raakte en jong stierf aan de gevolgen van een overdosis drugs.

Over de schrijver: Pieter van Zeeland was getrouwd met Sanne. Hun huwelijk bleef kinderloos, daarom besloten zij twee kinderen te adopteren. Het huwelijk loopt vast en Pieter blijft met de kinderen achter. Zijn werk vraagt zoveel tijd dat hij er niet altijd voor de kinderen kan zijn, zij ook door anderen werden opgevangen.

Pieter: "Ik had een verhaal te vertellen. Het onderwerp was er al langer, slechts de tijd ontbrak. Na mijn pensionering moest het er maar van komen en tussen lange fietstochten, hardlopen en skiën door, groeide het manuscript. Al schrijvend beleefde ik de jaren met mijn aan een persoonlijkheidsstoornis lijdende zoon Bart, in alle hevigheid opnieuw. Een meeslepend verhaal, dat regelmatig tot nadenken stemt."

Korte Beschrijving: Als blijkt dat Pieter en Sanne zelf geen kinderen kunnen krijgen, adopteren achtereenvolgens Bart en Lieke. Sanne heeft getwijfeld aan haar kwaliteiten als moeder, maar volgt Pieter. Ze lijkt gelukkig met de kinderen, maar kan Bart niet altijd aan. De hele situatie maakt Sanne zo wanhopig dat ze op een gegeven tot rust wil komen en bij een vriendin gaat logeren. Pieter brengt de kinderen onder bij familie. Na verloop van tijd komt Sanne terug, maar na een paar jaar gaat het weer fout, wil ze scheiden, kan niet meer voor de kinderen zorgen.

Pieter zorgt voor opvang en regelt het huishouden zo goed en zo kwaad als het kan. Met Lieke loopt alles vrij goed, maar Bart blijft een zorgenkind. Hij heeft af en toe ontregeld gedrag, schreeuwt dan, is niet voor rede vatbaar, zet mensen onder druk en bespeelt hen. Hij begint te spijbelen van school, en ook op een volgende school wil het niet lukken. Hij bedreigt zijn omgeving, ook met geweld, een mes, komt in aanraking met drugs, verkeerde vrienden, leeft een tijdje op straat. Even lijkt het beter te gaan wanneer Bart een weldoener tegenkomt, er contact komt met zijn biologische ouders. Maar Bart blijkt steeds weer niet te vertrouwen, mensen uit te spelen, te stelen, drugs te gebruiken. Uiteindelijk zet hij ook Pieter onder druk om geld te betalen. Dat doet Pieter niet, maar maakt dat Lieke tijdelijk niet veilig zijn in hun eigen huis. Uiteindelijk sterft Bart aan een overdosis drugs.

Wat viel op: Een triest verhaal waarin duidelijk wordt dat het adopteren in dit geval, door de persoonlijkheidsstoornis van Bart en de situatie/ taakverdelingen binnen het gezin van Pieter en Sanne, te zwaar was. Dat stemt tot nadenken over waar naar gekeken moet worden als er geadopteerd wordt, of ook adoptief ouders dat ook voor ogen hebben. Duidelijk is, dat Pieter daar achteraf ook zijn vragen bij heeft. Of zaken anders waren gelopen als...blijft, gezien de persoonlijkheidsstoornis van Bart, een open vraag.

Citaten: Pag. 20-21: ‘Sanne wikkelde de doek af en drukte het breekbare mensje tegen zich aan. Het klemde zich aan haar vast en even wist ik niet of ik blij of verdrietig moest zijn.(...) . Slechts een paar van die minuten waren ons gegund, een paar minuten waarin geen woord gesproken werd, toen maakte de vrouw een eind aan de euforie door de handelswaar resoluut weer af te pakken en er mee weg te benen. (...) Er was geen vloerbedekking en er was ook geen meubilair, op de grijze betonnen vloer stond slechts een oude kinderwagen. Ze legde hem er op zijn buik in en dekte hem toe met een lakentje. De overgang moest groot zijn, want Bart, het kleintje, ons kleintje, zette het op een huilen en omdat mevrouw Verpoorten in de verste verte geen aanstalten maakte om hem te troosten, deed Sanne het.’

Pag. 55-56: ‘De directeur sprak over vernielingen, spijbelen, aanstootgevende taal, roken en tussen de regels doorklonk zijn wens: haal deze jongen hier weg, hij past niet in onze gemeenschap. Ook thuis ging het met Bart weer minder, (...). Hij raakte snel gefrustreerd en had zichzelf dan niet in de hand, van een rustig kind in het ene moment kon hij volledig exploderen in het andere.’

Pag. 60: ‘Die avond gingen wij alle drie naar bed in angstige afwachting van wat de nieuwe dag zou brengen. Waar had ik het laten liggen met Sanne? Was onze relatie uiteindelijk toch niet bestand geweest tegen de beproevingen die ons ten deel waren gevallen? (...)Het lastige was dat Sannes gedrag bij tijd en wijle onvoorspelbaar was, wat zij de ene dag in de armen kon sluiten kon zij de volgende dag, ogenschijnlijk zonder enige aanleiding, volledig verguizen.

In die zin waren er altijd signalen, maar ik had geleerd, daar niet teveel aandacht aan te besteden, omdat het altijd weer goed kwam, als je haar er maar de ruimte voor gaf.’

Pag. 84: ‘Van gelatenheid was geen sprake meer, nu ik ook onder ogen moest zien dat hij drugs gebruikte en misschien nog onberekenbaarder zou worden, kreeg mijn angst een nieuwe dimensie.’